

Spark

CR 90 Kč / 6 € SR 3,29 €
ROČNÍK 22 / SEŠIT 243
www.spark-rockmagazine.cz

116
STRAN

MEGAPOSTERY:

- CARCASS
- POWERWOLF
- AVENGED SEVENFOLD
- HELLOWEEN
- BARONESS
- TURISAS
- ANVIL
- U.D.O.

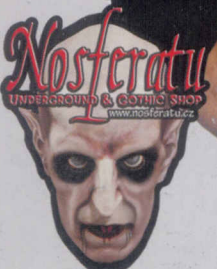
Tarja

LIVE: 17.10.2013, OLOMOUČ

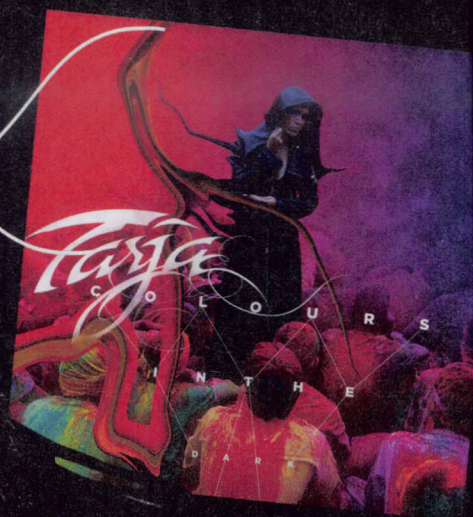
WOMAN IN BLACK

**FLOWER
POWER**

- GRAVEYARD
- RIVAL SONS
- SCORPION CHILD
- KADAVAR
- ORCHID

Tarja

Lena v černém

Nové, barevné, pestré, upřímné a zajímavé – takové je nové album symfonickometalové královny Tarji. Kdysi jedinečný hlas tvrdé hudební scény už dnes nepatří jen paroháči gestikulujícímu publiku. Tarja se stále více odklání od světa, který jí po hvězdném úspěchu zhořkl. NIGHTWISH upadají v rámci její kariéry do zapomnění a na obzoru je svobodná a hlavně mnohem zajímavější Tarja, než tomu bylo v rámci spekulativní formace principála Holopainena. Tarja přichází se stále pestřejšími nahrávkami, které se oprošují od komerce a inklinují do světa uměleckého. Ve své podstatě zvolila riskantní cestu, protože její věrní budou mít stále větší problém desky pochopit, a otázkou je, jak dlouho dokážou nastolenou dráhu respektovat. Naopak hudebně uvědoměli budou čím dál více docenovat kvality ať už desek nebo jednotlivých skladeb. Líbí se mi sebevědomí téhle finské děvy. Patosu a pozerství je v současné hudební nadprodukcí tolik, že za každý pokus o umění by se mělo udělovat čestné uznání. Tarja si ho zaslouží. Dělá věci mimořádné a dělá je poctivě. Tady není prostor pro kalkulu, paleta totiž zůstává pestrá, štětcí (myšleno peru) vládne jistá ruka a plátno září atmosférou. To je nová Tarja, její barevné album, které skrze všechny odstíny vládne černá. Malíři maluj a ty oko sleduj, jaký svět tady vzniká.

BARVY ŽIVOTA

Tvé nové album jsi zasvětila barvám, a to jak graficky, tak i hudebně. Máš ráda barvy? Přesněji máš ráda barvitou hudbu?

Album hraje barvami proto, protože takový je teď můj život. Barvy ho naplňují. Během uplynulých let jsem se díky hudbě podívala do různých koutů světa a přestala jsem se cítit jen jako zpěvačka, ale mnohem víc jsem začala vnímat věci jako umělec. A tak i dnes pohlížím na svou tvorbu.

To znamená, že barvy teď reflektují tvůj život?

Je tomu přesně tak. Nechávám se inspirovat životem a současně sbírám zkušenosti. Je to také hodně o mých cestách, kulturách a lidech, které potkávám. Prakticky vše, co se kolem mě děje, je teď na albu. Velký vliv také na mě měly fotografie jednoho indického umělce, který také výrazně pracuje s barvami. V tu chvíli mě napadlo, že by bylo skvělé mít něco podobného na obalu nové desky.

Která barva tedy symbolizuje tvůj život a proč?

Miluji černou. Černá je vládce všech barev. Jakmile mám na sobě černou, cítím se silnější. Není to pro mě symbol temnoty nebo tak něco. Je to silná a výrazná barva, která nemá konkurenci.

Přesto ale na přebalu vypadáš jako temný avatar.

Myslím, že je to obrázek mého vnitřního já. Temnota a stinné stránky vždy byly a budou součástí mého druhého já a právě hudba dokáže tyto věci ze mě vytáhnout ven. Vždycky jsem měla v oblíbené temné, melancholické skladby. Celkově to má působit tak, že vypadám jako temná lady, která hledí na barvy kolem sebe a rozhlíží se, co všechno je k vidění.

CESTA ZE SNÁ TAM A ZPĚT

První, co mě při poslechu novinky napadlo, že tentokrát jsi složila mnohem rockovější materiál. Některé skladby jsou zkrátka jednoduše na poslech. Celkově je z desky poznat, že jsi musela být během skládání ve velmi dobré náladě.

Jsem zkrátka šťastná. Odehrálo se toho kolem mne spousty a samozřejmě mě změnilo i to, že jsem se stala matkou, takže někde se všechny ty události projevit musely.

Někde jsem četl, jak si pochvaluješ, že nejsi ve stresu, máš vlastní prostor a volnou ruku. To znamená, že nové album je přesně takové, jaká jsi ty?

Je to mé třetí album a jak se často říká, to bývá zlomové. Musím přiznat, že to vnímám úplně stejně. Nahrála jsem svou nejsilnější desku, u které navíc všechno drží pevně pohromadě. Obrazy, zvuk, skladby...dokonale vše do sebe zapadá. Podařilo se mi najít sebe samu. Člověk musí sebe nejprve zkoumat, aby pochopil, co vlastně chce a co je zač. Bylo otázkou času, než nasbírám potřebné zkušenosti a zjistím, jak mám tvořit.

Takže jsi ale i žena plná kontrastů, protože jak jinak si mám vysvětlit temné skladby jako „Lucid Dreamer“? Ta mi totiž připadá, jako bys v ní vyprávěla jeden ze svých špatných snů.

Ou, no jasně...„Lucid Dreamer“. Je to o snech. Ty je těžké pochopit. Ale já tady mluvím hlavně o snech, které můžeme ovlivnit. Je v tom pozitivní poselství, které by měl posluchač vnímat. Jsou to sny, ve kterých si můžeme dělat, co chceme. Takové sny mám ráda.

Kromě snů a podobných témat jsi uchopila i fantazijní příběhy. Například skladba „Medusa“:

Tady jistě každého napadne scéna ze Soubroje titánů. Osobně ji řadím mezi jeden z vrcholů alba. Takže proč právě teď téma medúzy?

Tuhle skladbu jsem napsala už před několika lety a pořád ji odkládala. Čím víc jsem ji ale nechávala uležet, tím víc jsem si uvědomovala, jak silná píseň to je. Jenže jsem pro ni stále neměla text a nedařilo se na nic kloudného přijít. Teď se to ale povedlo. Chtěla jsem ji hrozně vydat, protože je další nezbytnou součástí mého já. Cítila jsem to tak. Název je ale trochu zavádějící, protože hlavní část příběhu je inspirována mými dosti osobními zážitky, které ale nechci příliš prozrazovat. Chce to jen dobře poslouchat.

Ve své podstatě ty prostřednictvím barev a rozmanité tematiky vytváříš melancholickou atmosféru, při které když člověk zavře oči, tak vlastně vnímá ústřední obrazy desky a má pocit, že se ocitá někde v jiném světě, ve kterém se hýbou barvy a jsou tu barevní lidé. Tak to vnímám alespoň já. Byl to tvůj cíl navodit takové pocity?

Myslím si, že všechno to vychází ze stylu mé práce. Hodně čerpám z obrazů, resp. kreseb nebo maleb, které jsou pak i součástí grafiky desky. Abych se přiznala, můj velký a dosud nesplněný sen je natočit hudbu k nějakému filmu. Víím, že bych to dokázala. Jsem na to připravená. Moje skladby ve skutečnosti jen opisují to, co vidím před sebou. Proto máš ten pocit barev, melancholie a strhává tě to k představivosti. Tak by to mělo ostatně fungovat.

Druhá strana mince ovšem je, že novinka také mnohem víc čerpá z klasického rocku. Stačí uvést skladby jako „Never Enough“ nebo „500 Letters“. Cítíš, že právě teď je správný okamžik nachystat rockověji laděné album?

Ne, rozhodně nic neplánuji a už vůbec si nevytyčuji, jak by album mělo znít, a moc se nestarám o to, zda je to více nebo méně rockové. Proč taky? Svazovala bych sama sebe, a to by mě ne bavilo. Skládám podle toho, co mě zrovna napadne. Jakmile se vyskytne téma, u kterého jsem si jistá, že ho chci zpracovat, dělám na tom. A je mi fuk, zda se jedná o rock, klasiku nebo pop. Ve chvíli, kdy nastupuji do studia, mám tučty nových písniček a pak se už jen vybírám, které nahrajeme. Spousta písniček se tak na desku nedostala. Nechtěla jsem, aby album bylo úmorně dlouhé a fanoušky nudilo. Je fakt, že proces vyřazování songů nesnáším, protože mám vždycky pocit, že všechny skladby jsou dobré. Takže už vlastně mám materiál i na další desku. Mohli jsme klidně vydat i dvojalbu, ale jak jsem řekla, nechci posluchače odrovnat dvěma hodinami muziky. Každá nahrávka totiž musí mít svou osobitou energii. Takže jsme poskládali dohromady věci, které k sobě sedí a zapadají do konceptu alba. Cokoliv jiného by se přidalo, už by stavbu desky rozbilo.

ŘÍŠE MALÉ NAOMI

Osobně cítím z tvých nových skladeb přítomnost tvé dcery Naomi. Některé skladby mají lehe pohádkový nádech, jsou zde tajemné příběhy, sny a konečně Naomi je tu i slyšet a je uvedena v seznamu účinkujících. Myslím, že to je dost výmluvné a že je jasné, že Naomi kolem tebe vytvořila zcela nový svět.

Naomi je zkrátka všude. Prakticky každou volnou chvíli trávím s ní a snažím se jí maximálně věnovat. Kdybych popírala dětský svět, který s ní každým dnem roste, tak bych popírala sebe samu. Jsem součástí jejího světa a stejně tak ona je součástí mého světa. Těžko bych to mohla ovlivnit, aby se to na desce nepromítlo. Ostatně jsem ráda, že to tak je, protože album tak má svou jedinečnou vypovídací hodnotu.

Robert Čapek

TARJA
A VÁŽNÁ HUDBA

Je to trochu paradoxní, hledat různé příklady Tarjina angažování se ve vážné hudbě, protože to ona sama je tím největším „vážnohudebním“ elementem na metalové scéně. Vystudovala na Sibelius Academy, jediné hudební vysoké škole ve Finsku, která je součástí University Of The Arts v Helsinkách. Právě kvůli jejímu klasickému zpěvu se Tuomas Holopainen rozhodl, že místo akustické hudby raději zabrousí do hájemství heavy metalu. Protože však v soukollí NIGHTWISH měla Tarja dost práce s Tuomasovým repertoárem, její vášně pro vážnou hudbu se projevovala až postupně. Tak, jak s věkem a zkušenostmi nabývala Tarja na sebejistotě, víc a víc se angažovala ve svých projektech. Přesto se i na své sólové dráze otkrávala až postupně, protože technika hlasu, již nabyla na akademii, je náročná na trénink, a na ten uprostřed metalového m u m r a j e zase mnoho času nebylo.

Na své první desce, vánoční kolekci „Henkäys Ikuisuudesta“, interpretuje Bachovu „Magnificat: Quia Respexit“, což je skladba pro pět zpěváků z roku 1723. Tarja často zpívá i písne finského romantického skladatele, Jeana Sibelia. Na zmíněném prvním albu jsou dvě a Tarja už dva roky předtím, v roce 2004, vydala jako svůj úplně první sólový singl právě Sibeliovu „En Etsi Valtaa, Loistoa“. Na svých recitálech Tarja vedle svých úprav rockových, popových a muzikálových melodií uvádí i autory vážné hudby. To jsme měli možnost vidět na mimořádné sérii čtyř koncertů u nás na turné The Beauty And The Beat, kdy zazněli Bach, Rossini, Mozartova „Malá noční hudba“ a samozřejmě i „Song To The Moon“ („Měsíčku na nebi“) od Antonína Dvořáka. Toho si však Tarja nepřichystala speciálně pro nás, neboť ho má ve svém repertoáru už od roku 2004. Musíme si uvědomit, že Tarjina historie vždy způsobí, že i když bude koncertovat v kostele nebo koncertním sále pro „vážnohudební“ posluchače, vždy se tam budou objevovat i hoši v černém tričku nebo gotické dívky. Také na DVD „Act I.“, které je primárně určeno pro hard and heavy publikum, se vážná skladba objevila: „Tocatta And Fugue D-minor“ Tarjina oblíbeného Johanna Sebastiana Bacha. I když zpěvaček, které používají operní techniku je na metalové scéně víc, Tarja Turunen je vlastně velvyslanec vážné hudby do metalových luhů a hájů. V tom je bezesporu jedinečná.

A jak zvládáš roli matky a zpěvačky zároveň?

Dost záleží na situacích a hlavně na partnerovi. Oproti jiným máme výhodu v tom, že manžel je zároveň i můj manažer, takže jsme neustále spolu, společně i cestujeme. Bylo by to mnohem složitější, kdyby pracoval někde v kanceláři a nemohl s námi trávit tolik času. My jsme ale rodina na cestách, a tak nám to zatím vyhovuje. Naomi je pro nás hlavní prioritou a prakticky všechno se podřizuje právě jí. Pokud je zdravá a nejsou jiné komplikace, vše už zvládáme velmi dobře.

Myslíš, že Naomi bude po tobě?

No, to doufám, že ne (smích). Ale je jasné, že vše, co se kolem ní odehrává, ji ovlivňuje a těžko říct, pro co se jednoho dne rozhodne. Nebudu jí nic rozmlouvat. Musí to cítit srdcem.

ŽÁDNÁ KAPELA, ALE SVOBODA

Opět si spolupracovala s producentem Timem Palmerem, který se postaral i o nahrávky U2 a podobně. Jak moc je důležitý pro tvou práci?

Máme stejný pohled na hudbu. To je celé. Rozumíme si. On ví, jak pracuji, a rozumí mi. Je důležité, že dokáže vnímat obrazy jako inspiraci stejně jako já. Vždy se snaží pochopit, co danou skladbou chci vyjádřit a v tom směru pak i pracuje. A co je ještě možná důležitější, že je to mistr na nahrávání zpěvů. Je až neuvěřitelné, co on se zpěvy dokáže. To jsou hotová kouzla. A je také velmi rychlý. Takže kdybych to zjednodušila, tak stačí přijít k mikrofonu a už víš, že máš vlastně hotovo.

Všechny tvé písně a desky vlastně vznikají postupně na různých místech. Jak jsi řekla, hodně cestuješ. Pamatuji si, jak jsi mi při vydání debutu vyprávěla, že jsi skládala v domku na pláži, měla výhled na moře a nechávala se unášet úžasnou scénérií. Jak tomu bylo při psaní novinky? Měla jsi taky takový prostor, nebo sis sedla a dala album dohromady za dva, tři týdny?

Bylo to podobné jak u první desky. Něco jsem napsala doma, další věci se pak dávaly dohromady v Karibiku, kde mám udělané zázemí a můžu tady v klidu pracovat. Je zajímavé, když se s odstupem času vrátím ke starším věcem, které se na předchozí alba nedostaly. Snažím se vždycky si vybatvit atmosféru, v jaké ty písničky vznikaly. Je to pozoruhodné. Pokud to ale na mě zapůsobí stejně jako před lety, okamžitě se na ně vrhnu a začnu na nich znovu pracovat. Jako první vždycky píší hudbu. Teprve pak si sednu a přemýšlím o textech.

Nahrávala jsi se stejnými lidmi jako na albu „What Lies Beneath“. Po všech těch koncertech musíte už být skvěle sehraní. Pomohlo ti hodně, že v podstatě můžete pracovat jako řádná kapela?

Já pracuji sama. Nejsme jako běžné kapely. Tak to není. Kluci jsou najatí hudebníci a u toho i zůstaneme. Mám je všechny hrozně ráda a skvěle si rozumíme, ale

nechci se úplně tak vázat na jedny lidi. Pokud to má fungovat jako teď, musím být maximálně svobodná a práce v kapele tohle neumožňuje. Ale nepopírám, že pro mě jsou kluci inspirací. Pochopitelně o hudbě na koncertech mluvíme a často mi pomáhají otevřít

tak mou hudbu pochopí, a to bez ohledu na to, zda je to rock, metal nebo klasika. A konečně původně jsem operní zpěvačka, tak těžko někdo mne může očekávat, že budu dělat ryze metalové alba.

Dobrá tedy, ale upřímně – poslechněš si ještě vůbec nějaké metalové album?

Jistě že ano. Není toho tolik, co by mě zaujalo, ale v poslední době mě baví americká metalová scéna. Kapela, kterou jsem si hodně oblíbila, jsou AVENGED SEVENFOLD. Nemám nic proti Evropě, ale myslím, že tamní scénu znám až moc dobře, abych mohla být z něčeho ještě nadšená. Takže proto ta Amerika. Metalová scéna je tu hodně rozmanitá a je z čeho vybírat. Naopak v Evropě mají kapely jasně zaseté postupy a principy. Je to jiné.

Takže holduješ Americe?

Jen hudebně. Co se týče historie a kultury, tak to je Evropa jasná jednička. Jsem stoprocentní Evropanka a jsem na to hrdá. Miluji cestování po Evropě a fascinuje mě její úžasná architektura. Tomu se Amerika nemůže rovnat. Pochopitelně miluji Argentinu, kde teď žiji. Ta země mi dala nesmírnou svobodu a řekla bych, že je to právě Argentina, co mě inspirovalo k práci s barvami. Jsem tady opravdu šťastná. A přiznám se, že se mi skutečně nestýská po dlouhé a temné finské zimě. To mi fakt nechybí.

oči a uvědomit si věci, které bych mohla udělat špatně, nebo které třeba ani nebudou fungovat. Stejně tak při skládání pracuji s představou, že vím, jak a kdo co bude hrát. V tom je to jednodušší. Znáám styl jejich hraní a dá se to na to napasovat. I když z pětadevadesáti procent se oni musejí podřizovat tomu, co jsem napsala. Je ale fakt, že teď pracujeme hodně rychle. Vzpomínám si, jak dlouho nám trvalo udělat kytarové aranže. U první desky to byl šílený proces. Teď už to funguje tak, že se sejdeme a za deset minut přesně víme, co chceme a jak to udělat.

METAL ZA VELKOU LOUŽÍ

Jsi dobře známá láskou ke klasické hudbě a stejně tak ti není cizí pop. Jak se ti ale pracuje s vědomím, že máš za sebou tisíce metalových fanoušků, kteří očekávají, že na tvé desce dostanou alespoň špetku toho, co jsi dělala s NIGHTWISH?

Řídím se tím, co vidím. Na posledním turné jsem si uvědomila, že fanoušci společně se mnou se mění. Najednou jsou přede mnou lidé, kteří mě znají od první desky s NIGHTWISH, ale současně jsou zde i lidé, kteří mě začali poslouchat až ve chvíli, kdy jsem se vydala na sólovou dráhu. Je těžké respektovat požadavky všech. Proto jsem usoudila, že se nebudu podřizovat přáním ostatních a že lidé, pokud chtějí,

ČESKY A S OLDFIELDEM

Pak mi ale vysvětlí, proč první (lyrické) video k novému albu nebylo pořízené v Argentině, ale u nás ve Zlíně?

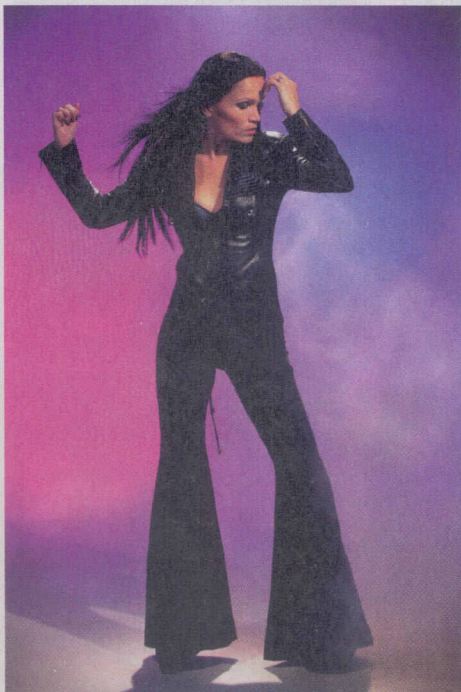
Byla to sázka na jistotu. Už jsem u vás natáčela DVD a vím, že mám u vás dobrý produkční tým. Takže pokud jsem chtěla něco rychle udělat a hlavně dobře udělat, věděla jsem hned, na koho se obrátit. Měli jsme ve Zlíně koncert a natáčení klipu jsme s tím spojili. Navíc se mi líbil nápad na zpracování, takže proč do toho nejít. Moc ráda na to vzpomínám, protože během toho natáčení byla skvělá atmosféra.

Když už mluvíme o tvém vztahu k České republice, tak se tě nemůžu nezeptat, jak se ti zpívala píseň „Song To The Moon“, kterou jsi dala komplet v češtině. Jak se ti podařilo se popasovat s češtinou?

To bylo také něco. Čeština je strašně těžká a nejsem si úplně jistá, jestli to spíš nepůsobilo komicky (smích). Takže všem, kdo to slyšeli, se omlouvám za chyby, které tam byly. Nicméně byla to výzva. Chtěla jsem to zkusit a i když to mělo velký úspěch, alespoň soudím podle reakcí publika, tak podruhé bych do toho asi nešla. Čeština mi dala fakt hodně zabrat.

Ty jsi v poslední době hodně vytížená. Nejenže vydáváš sólové desky, ale zpíváš i koncerty s klasickým orchestrem a nebo hostuješ na albech jiných hudebníků. Například jsi nahrávala i s Mikem Oldfieldem, což je světová kapacita. Jaké to bylo pracovat s člověkem takového formátu?

Co ti mám povídat... Bylo to úžasné. Mike mi poslal několik základů a nápadů, jak by ty skladby mohly znít. Dal mi absolutní svobodu. Mohla jsem si s tím dělat, co chtěla. Dokonce mi neposlal ani žádné texty a všechno nechal na mně. Dala jsem si hodně záležet a nahrála pro něj několik různých verzí. Moc jsem si to užívala. Bylo to příjemné – nahrávala jsem doma, za mnou posedávala moje dcera a celkově to bylo uvolněné, osvobozující. Musím se ale přiznat, že první, co nastalo, když mi poslal demoverze, tak to byl šok. V těch skladbách je víc zpěvu než kytary. Já jsem si říkala, proboha, jak je to možné, vždyť je to Mike Oldfield a kytara tady hraje až druhé housle? On mi pak odpověděl, že se mu to líbilo natolik, že to nechtěl příliš narušovat, takže můj zpěv svou hudbou jen lehce doplnil.

Probíráme se tady tvou kariérou a když se člověk ohlédně za tím vším, co máš za sebou, tak je neuvěřitelné, jaké proměny jsi dosáhla. Ovšem jak ty osobně vnímáš celou tu cestu? Jak moc ses změnila, dejme tomu od prvního alba „My Winter Storm“?

Bože, to jsi mě dostal. Byla to strašně dlouhá cesta. Uf... těžko to teď rekapitulovat. Dobrá ale, myslím, že to byla a je hlavně cesta plná zážitků, lidí, fanoušků a neuvěřitelných situací. Potkala jsem tolik skvělých lidí, kteří mě inspirovali, předali mi zkušenosti, podpořili mě... to by bylo hrozně dlouhé vyprávění. Jednou z podstatných věcí je, že můžu pracovat společně se svou životní láskou. To mi pomohlo ze všeho nejvíce. Jsme pořád spolu a mít životního partnera vždy vedle sebe, to si myslím, že je jedna z nejzásadnějších věcí pro celou mou kariéru. Nechtěla bych ale zapomenout na význam České republiky, která se pro mě stala nesmírně důležitou destinací. Lidé u vás mi při začátcích nesmírně pomohli a vím, že mám u vás velkou podporu. Je to jedno z nejdůležitějších míst pro koncerty a pro setkávání se s fanoušky. I proto zde budeme zkoušet na nadcházející turné a budeme zde připravovat celou show. Upřímně se na to těším, protože Českou republiku mám ráda, a trochu mě mrzí, že ve světě neumějí docenit kvalitu vašich lidí.

TARJINA SÓLOVÁ CESTA

Čtrnáct singlů, dvě EP, jedno DVD a čtyři řadové desky (nepočítaje projekt Harus) vytvořila Tarja na své sólové dráze. Pojďme se podrobněji podívat na řadová alba, která byla vždy fanoušky netrpělivě očekávána, náruživě poslouchána a hojně komentována.

TARJA – Henkäys Ikuisuudesta UNIVERSAL 58:10, 2006

V roce 2004 slavil úspěch Tarjin vánoční singl „One Angel's Dream“, a tak se přímo nabízela možnost celý ten nápad rozvinout. Na začátku listopadu 2006 tedy vyšlo Tarjino vánoční album a slovo „vánoční“ vystihuje všechny klady a zápory, které tyto kolekce mají. Pozitivem je, že selekci skladeb se podařilo vystihnout náladu klidného období, kdy je čas zastavit a snad i trochu se zamyslet a bilančovat lidský běh. Větší nevýhodou je, že kolekce působí, jako by skladby byly z různých vánočních desek, a celek nedává valný smysl. Jestliže se vám líbí jedna interpretace, není zaručeno, že vás druhá zase neodpudí. Slyšíte klasiku typu „Ave Maria“, ale také nepříliš povedenou „Happy New Year“ (ABBA), která opravdu tahá za uši. Užijete si nádhernou „Walking In The Air“, známou fanouškům NIGHTWISH (v měkčí verzi), zaslyšíte při Lennonově „Happy Christmas (War Is Over)“ a raději přeskočte kýčovitě přeslazenou „The Eyes Of A Child“ z vánočního speciálu australských AIR SUPPLY. Pak jsou tu i exotické kousky, jako třeba „Jouluyö, Juhlayö“, což je „Silent Night“ finsky. Album hodnotím jako trochu rozpačitý počín, ale v hitparádách severských států vyskočilo vysoko, prodeje byly dobré a ve vánoční době si k němu můžete připočíst třeba i dvě hvězdy.

TARJA – My Winter Storm VERTIGO/UNIVERSAL 60:58, 2007

Za první sólový počín lze považovat až toto album, které bylo nahráno v osmi zemích. Tarja na něm má nejen autorský vklad, výhradně její dílo je jemná klavírní instrumentální skladba „Oasis“. Je to deska velmi pestrých stylů, ze které vyčnívá velký megahit „I Walk Alone“. Pokud jste jej ještě neslyšeli v podání Jørna Landeho, tak to raději hned napravte. Na albu je materiál kolísavé kvality, některé písně znějí i dnes dobře, například „Our Great Divide“, s velmi citlivým přednesem Tarji anebo svižnější záležitost – „Die Alive“ – s pěknou melodii v refrénu a zajímavou aranží. Vynikající je i „The Reign“ v duchu těch nejlepších filmových melodií se zajímavou akustickou kytarou. Jiné písně ale nejsou příliš poutavé a pouze kolem vás proplují, pokud dokonce nenapáchají škodu. Při troše sebecenzury by skladby jako „Ciarán's Well“ nebo „Damned And Divine“ nikdy nemohly skončit na desce. Zvláštní pozornost zasluhuje cover Alice Coopera „Poison“. Myslím, že jde o jednu z nejhorších předělávek vůbec, co kdy lidské ucho uslyšelo. Možná by celá kolekce mohla být i kratší, pravděpodobně by jí to dodalo větší spád. Já bych ji očesal až do podoby EP, ale to by se mnou asi mnozí nesouhlasili. Album naznačilo, že se s Tarjou musíme počítat jako s jednou z nejosobitějších zpěvaček v žánru, která má sílu a potenciál jít úspěšně svou cestou. Deska podle mého názoru zklamala i potěšila zároveň. Nebyla tak dobrá, jak mnozí doufali, ale byla dostatečně dobrá, aby si v ní posluchač svoje našel.

TARJA – What Lies Beneath VERTIGO/UNIVERSAL 54:54, 2010

Třetímu albu můžeme s plnou odpovědností říkat Tarjino, každá z jedenácti skladeb totiž nese její autorský podíl. Druhým

klíčovým skladatelem byl Johnny Andrews, který největší úspěchy slavil s cellisty APOCALYPTICA a tedy ví, jak spojit tvrdou muziku a symfonično. Rozdíl mezi tímto a předchozím albem je výrazný. Tato nahrávka má svou jasně poznatelnou atmosféru, kterou podporují spíše pomalejší skladby, a reprezentuje určitou hudební filozofii. Nikdo nikdy nepopíral, že by Tarja neuměla zpívat, vždy je jen otázkou, jak se svým hlasem naloží a které písně si pro sebe vybere. A nyní měla většinou opravdu šťastnou ruku, navíc se nešetřilo metalovějšími aranžemi. Mezi pilíře alba patří singlová „Falling Awake“ (kde exceluje Joe Satriani) a baladické „I Feel Immortal“ a „Underneath“ s nádherně vystavěnými melodiemi. Tarjino oblíbenou v orientální melodice potvrzují „Dark Star“ a „Naiad“. Zajímavostí je, že texty obsahují narážky na Tarjino předchozí kapelu (a tedy jakousi odpověď na Tuomasovo „Bye Bye Beautiful“), například „Little Lies“ můžete interpretovat všelijak a je zajímavé přemýšlet, co tím chtěla básnička říci. Deska má i své vycpávky, určitě bych se osobně odesel bez „We Are“ a „Still Of The Night“. V dobové recenzi jsem napsal: „V každé druhé skladbě podle mého názoru příliš přepíná, tlačí na pilu, dává do toho všechno a výsledkem je jakási pseudoumělecká macha, plná nadsazených emocí a jednostranného výrazu. Navíc v těchto přebuzených polohách nefunguje dobře ani barva jejího hlasu, který se ve výškách podobá nepříjemnému kníkání. Pro ilustraci necht' poslouží „In For A Kill“, působivý bondovský motiv, který Tarja doslova ubije svým nepříjemným rejstříkem.“ A za svým názorem si stojím i dnes. Jakoby Tarja – interpretka trochu pokulhávala za Tarjou – skladatelkou. U čtrnáctipísňové kolekce je těžké udržet stále stejný vysoký standard a ani Tarje se to úplně nezdařilo. Její třetí deska je však rozhodně vizitkou sebevědomé umělkyně, která ví, co chce, a právě to bez kompromisů činí. Pokud o něčem svědčí i prodeje alba (a já myslím, že ano), 13. pozice na žebříčku nejprodávanějších alb v Evropě je velmi slušná.

TARJA – Colours In The Dark EAR MUSIC 61:15, 2013

Tarja Turunen vydala nejpestřejší, nejodvážnější a nejsilnější nahrávku své sólové kariéry. Už art cover vzbuze pozornost, nejsme zvyklí na takto směle pojetí v tomto žánru a pokud už, tak rozhodně ne od Tarji. Ovšem ta se snažila ustálené hranice překročit i ve své hudbě. Elektronické zvuky, zkrácený hlas, dosud neslyšené vokální rejstříky – skoro jakoby nás Tarja chtěla v každé skladbě něčím překvapit. V této své sonadě sice ještě neodhazuje úplně všechny zábrany, ale poznává své mantinely hodně daleko. Úvodní singlová „Victim Of Ritual“ se nechává Ravelovým Bolerem inspirovat trochu více, než by se slušelo, ale výsledný kontrast s ostrým refrémem za to stojí. Následující „500 Letters“ přináší výraznou melodii, kterými ostatně tahle deska nešetří. Vynikající záležitost je „Mystique Voyage“, kde Tarja začíná velmi citlivým přednesem a komorní nálada se zvolna přetaví v mohutný epický hymnus, který se zase zpět rozplyne do tichého snu. V následující „Darkness“ byste v mnoha pasážích možná ani Tarju nepoznali, tak proměnlivý je tu její hlas. Možná jde o nejvíce nervní píseň, jakou kdy natočila. I pro staromilce tu má Tarja bonbonky, mimo jiné lyrickou „Deliverance“. Takové písně už asi Tuomas ani skládat neumí. Následně ale překvapí další experiment, „Neverlight“ bych si dovedl představit i v setlistu takových DELAIN! To nejlepší ale přichází nakonec: desátou skladbou je „Medusa“, kde arabské motivy i aranže připomenou desku „Harem“ Sarah Brightman, a to se nestane na tomto albu poprvé! To myslím jako kompliment. Jestliže jsem za její předchozí album chválil Tarju jako skladatelku, ale její projev jsem označil za trochu plochý a neměnný, nyní je vše jinak. Odvaha se vyplatila a název desky platí víc, než by se zdálo. Tarja probarvila šed' rutiny pestrou hudební paletou a věřím, že i vám se bude výsledná kresba zamlouvat.

Robert Čapek

Tarja byla a je na svých koncertech a ve studiu obklopena špičkovými hráči a možná nezaškodí podívat se na ně blíže.

Mediálně nejznámější je bezesporu **Mike Terrana**. Ten s ní vyjel i jako druhá hlavní hvězda i na nedávné turné „Beauty And The Beat“. Mike snad nejlépe na celé scéně dokáže spojit show a své výtečné bubenické dovednosti a je vizuálním lákadlem i na Tarjiných koncertech. Známe je jeho účinkování v RAGE, MASTERPLAN nebo AXEL RUDI PELL, další angažmá snad ani nejdou dopočítat. Snad Mikeovi vydrží jeho úsměv a elán ještě hodně dlouho.

Dřívějším kytaristou (ale pracoval i na „Colours In The Dark“) byl **Julian Barrett**, který je od 17 let profesionálním hráčem. Mezi jeho nejznámější působiště patří power-metalová Lörihen, se kterými natočil čtyři alba. Později spolupracoval i s RHAPSODY, HAMMERFALL, THERION, STRATOVARIUS a mnohými dalšími. V současnosti ale Tarja sází na **Alexe Scholppa**,

bývalého člena kapely FARMER BOYS (gothic rock) a SINNER, který se v současnosti mimo jiné angažuje u groove-metalových TIEFLADER. Z obrovské jihoamerické zásobárny

talentů pochází i **Kiko Loureiro**, který je znám především z kapely ANGRA a například v roce 2007 byl zvolen japonskou hudební publikací BURRN nejlepším kytaristou roku.

Baskytaru třímávali opravdu výjimeční a známí hráči, jedním z nich byl **Oliver Holzwarth**. Oliver má „vlastní“ kapelu PARADOX s bratrem Alexem (bicí) ještě LOOKING GLASS SELF, ale jeho zářezy v pažbě zahrnují mnohem slavnější spolky: SIEGES EVEN, RHAPSODY OF FIRE, SODOM, BLIND GUARDIAN, LEAVES'

EYES a mnoho dalších. Druhým byl **Kevin Chown**, jehož pracovní knížka obsahuje také pestré zápisy: progresivní smečky ARTENSION, EDWIN DARE, MAGNITUDE 9 a TILES

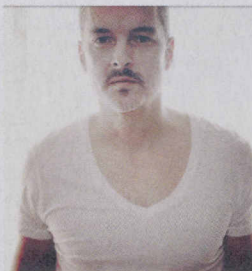

i spolupráce s Johnem Westem, Tonym MacAlpinem nebo Cozym Powellem. V současnosti tlusté struny drtí člen LIVING COLOUR **Doug Wimbish**, který tak úplně na hard and heavy scénu nepatří. V mládí spáchal několik

hiphopových a funkových hříčů, ale s rostoucím větším hlasem svého jména přišla spolupráce s velkými mainstreamovými jmény: THE ROLLING STONES, Madonna, Seal, Annie Lennox, Jeff Beck, Bruce Springsteen a další.

Klávesy má na starost **Christian Kretschmar**, který vyrůstal v hudební rodině. Od dvanácti let se věnoval violoncellu, které občas použije i na koncertu. Má za sebou práci pro mnoho zejména popových umělců, z těch slušnějších jmen stojí za zmínku Kim Sanders nebo Midge Ure.

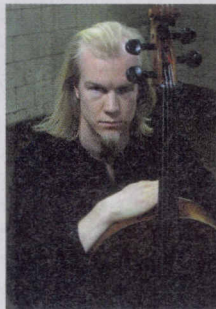

Dříve hrála na klávesy **Maria Ilmoniemi (THE ETERNAL)** a nezapomínejme, že tento nástroj ovládá i Tarja.

Od prvních dnů Tarjiny sólové dráhy spolupracuje s cellistou **Maxem Liljou**. Ten proslul především svým působením v kapele APOCALYPTICA, ale doprovázel na turné i další kapelu se zpěvačkou, EILERA, a známé je také jeho působení v HEVEIN, symfonicko-thrashové záležitosti.

Ve studiu se při práci s Tarjou objevili i Peter Tägtgren, Joe Satriani, VAN CANTO a mnozí další. Nevyčerpal jsem tedy ani zdaleka všechny výborné muzikanty, kteří Tarje pomáhali a pomáhají, ale nějaké perličky jsem si ponechal na závěr. Jestlipak si ještě pamatujete, že první roky hrál na kytaru a klávesy Tarjin bratr, Tony Turunen (CELESTE) a ještě s Timem Turunenem si zaspívali na „What Lies Beneath“? A víte, že na albu „My Winter Storm“ si zahrál a zaspíval Pražský symfonický orchestr? Na „What Lies Beneath“ zase zpíval sbory „Slovakian Session Orchestra“.

TARJA VE STROJI ČASU

1. Školačka Tarja

2. Tarja v Paříži, Wishmaster World Tour, 2000

3. Tarja na World Tour Of The Century, 2002

4. Poslední rok v NIGHTWISH na turné Once Upon A Tour, 2004

6. Tarja na promofotografii k My Winter Storm, 2007

7. Pracující maminka, 2012

8. Tarja na promofotografii k Colours In The Dark, 2013

DISKOGRRAFIE

- 2006 **Henkäys ikuisuudesta**
- 2007 **My Winter Storm**
- 2010 **What Lies Beneath**
- 2013 **Colours In The Dark**

web:
www.tarjaturunen.com